

Sygn. akt VU 896/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 21 maja 2013r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 896/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 maja 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy A. S. prawa do emerytury, z uwagi na brak wymaganego stażu w warunkach szczególnych oraz brak ogólnego 25 letniego stażu pracy.

Od decyzji powyższej odwołanie złożył pełnomocnik wnioskodawcy w dniu 11 czerwca 2013 roku, wnosząc o przyznanie żądanego prawa z uwagi na fakt przepracowania wymaganych 15 lat w warunkach szczególnych, albowiem pracował w takich w trakcie zatrudnienia w (...) S.A. oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi wskazał, iż nie zaliczono wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia od 28 października 1969 roku do 2 marca 1991 roku w (...) w P.. na stanowisku instruktora, kierownika K., kierownika Oddziału oraz od 2 listopada 1998 roku do 31 grudnia 1998 roku w (...) S.A. z siedzibą w W. na stanowisku instruktora, bowiem po analizie akt osobowych wnioskodawcy, pracodawca odmówił mu wystawienia świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Odnosząc się natomiast do ogólnego okresu ubezpieczenia, organ rentowy **nie zaliczył pracy w gospodarstwie rolnym rodziców od 2 września 1976 roku do 30 czerwca 1968 roku oraz od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1969 roku**, ponieważ w okresach tych wnioskodawca kontynuował naukę w szkole ponadpodstawowej tj. w (...) Liceum Ogólnokształcącym w (...) oddalonym od miejsca zamieszkania około 13 km.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

A. S., urodzony w dniu (...) 1950 roku, złożył w dniu 8 maja 2013 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 w aktach ZUS).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący **23 lata, 5 miesięcy i 20 dni**. Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy do okresów składkowych okres 21 lat, 6 miesięcy oraz 5 dni tj. :

- okresy od 28 października 1969 roku do 2 marca 1991 roku oraz

- od 2 listopada 1998 roku do 31 grudnia 1999 roku.

Natomiast uzupełniająco zaliczył 1 rok, 11 miesięcy i 15 dni okresów pracy w gospodarstwie rolnym rodziców M. i. P. S. położonym w R. – L. – S. w okresach **od 15 marca 1966 roku do 1 września 1967 roku, od 1 lipca 1968 roku do 31 sierpnia 1968 roku i od 1 lipca 1969 roku do 27 października 1969 roku** (dowód: decyzja z dnia 21 maja 2013 roku k. 13 w aktach ZUS, odpowiedź na odwołanie k. 7-10 akt sprawy).

Od 3 marca 1991 roku wnioskodawca uprawniony był do renty inwalidzkiej z tytułu zaliczenia do trzeciej grupy inwalidów a od 1 marca 1998 roku do 30 września 1998 roku uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

(dowód: decyzja z dnia 10 czerwca 1991 roku k. 8 akt rentowych ZUS, decyzja z dnia 31 marca 1998 roku k. 36 akt rentowych ZUS,)

Od dnia 2 listopada 1998 roku do 30 grudnia 2010 roku wnioskodawca był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) S.A. z siedzibą w W..

(dowód: świadectwo pracy z dnia 30 grudnia 2010 roku k. 21 akt o świadczenie przedemerytalne)

Od dnia 1 września 1967 roku do 30 czerwca 1969 roku wnioskodawca był uczniem Państwowej Szkoły (...) w Ł..

(okoliczność bezsporna)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie zaliczył wnioskodawcy do pracy w warunkach szczególnych żadnych okresów zatrudnienia.

(dowód: decyzja z dnia 21 maja 2013 roku k. 13 w aktach ZUS)

W okresie od 28 października 1969 roku do 2 marca 1991 roku wnioskodawca pracował stale i pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Poczcie (...) w P.. W świadectwie pracy wystawionym wnioskodawcy pracodawca podał, że był on zatrudniony na stanowisku instruktora, kierownika kolumny i kierownik oddziału.

W okresie od 3 marca 1990 roku do 2 marca 1991 roku wnioskodawca przebywał na świadczeniu rehabilitacyjnym (dowód: świadectwo pracy z dnia 11 kwietnia 1991 roku w aktach osobowych i k. 3 w aktach rentowych ZUS).

Wnioskodawca w okresie od 28 października 1969 roku do 27 października 1970 roku odbywał staż pracy w (...) w P., następnie od dnia 28 października 1970 roku został zatrudniony na stanowisku młodszego instruktora technicznego.

Z dniem 1 lutego 1973 roku wnioskodawca został awansowany na stanowisko kierownika kolumny kablowej Nr (...) w Nadzorze (...) R. (...) (...) w P..

Z dniem 1 sierpnia 1975 roku wnioskodawca został kierownikiem kolumny remontowo budowlanej w Wojewódzkim Urzędzie (...) w P.

Od 1 października 1979 roku wnioskodawca został kierownikiem wieloosobowego stanowiska pracy (dowód: umowa o wstępny staż pracy z dnia 27 października 1969 roku, angaż z dnia 19.10.1972 roku, pismo o przeniesieniu z dnia 24 stycznia 1973 roku, angaż z dnia 1 października 1975 roku – w aktach osobowych, angaż dnia 1 października 1979 roku k. p21 w aktach osobowych).

Z dniem 2 maja 1983 roku wnioskodawca został przeniesiony do pracy na stanowisko kierownika urządzeń liniowych w Urzędzie (...) w R..

(dowód: pismo o przeniesieniu k. p31 w aktach osobowych, angaż k. p35 w aktach osobowych)

Od dnia 22 marca 1985 roku wnioskodawca został ustanowiony kierownikiem oddziału w Urzędzie (...) w R. (dowód: angaż z dnia 22 marca 1985 roku w aktach osobowych).

Wnioskodawca, jako instruktor pracował wraz z innymi współpracownikami przy budowie i konserwacji linii telekomunikacyjnych kablowych i napowietrznych. Nie tylko nadzorował prace podległych mu pracowników, ale również z nimi budował i konserwował linie telekomunikacyjne.

Jako kierownik kolumny wnioskodawca kierował pracą 12 podległych mu osób. Kolumna składała się z dwóch grup po 6 osób. Początkowo naprawy te dotyczyły Rejonowego (...). Była to praca w delegacji. W 1975 roku powstał Wojewódzki Urząd (...), gdzie został wydzielony wydział (...) (...)h i A. S. zajmował się wykonywaniem wszystkich czynności związanych z konserwacją sieci napowietrznych i ziemnych na terenie dawnego województwa (...) (O., B., R., P. i T. Jako kierownik kolumny wnioskodawca odbierał zlecenia na położenie linii telekomunikacyjnej ziemnej lub napowietrznej, bądź na usunięcie awarii. Musiał zebrać podległym mu pracowników, zabrać ze sobą, jechać na miejsce, tam dokonać pomiarów, ustalić miejsca usterki i dokonać naprawy. Po naprawie sprawdzał prawidłowość jej wykonania. Raz w miesiącu wszyscy kierownicy kolumny spotykali się w biurze, sporządzali zestawienia delegacji pracowników, pobierali dla pracowników wynagrodzenie, które następnie im wypłacali.

Wnioskodawca, będąc zatrudnionym na stanowisku kierownika urządzeń liniowych, kierował i kontrolował prace grup monterskich i remontowych.

Wnioskodawca, jako kierownik oddziału przede wszystkim sprawował nadzór nad podległymi mu pracownikami w liczbie około 20 osób, którzy pracowali na terenie R. i okolic tj. miejscowości P., G., K.. Koordynował prace kolumny i grup. W P. była 1 kolumna, natomiast w R. były kolumny i grupy w tym m.in. grupa do usuwania awarii sieci miejscowej. Koordynacja polegała nie tylko na czynnym udziale w dokonywaniu napraw, czy samym montażu linii ziemnych i napowietrznych sieci telefonicznej, ale również na wykonywaniu czynności stricte kierowniczych. Wówczas to wnioskodawca musiał rozdzielić prace pomiędzy poszczególne grupy i kolumny, jechać na miejsce naprawy czy montażu z każdą kolejną grupą i wreszcie od każdej grupy odebrać wykonane czynności. Następnie z wykonanej pracy sporządzał odpowiednią dokumentację. W siedzibie firmy, poza pracą w terenie, wnioskodawca spędzał około dwóch trzech godzin dziennie (dowód: zeznania świadka P. P. protokół rozprawy z dnia 4 marca 2014 roku nagranie od minuty 4.30 do minuty 12.44, zeznania świadka T. Ś. protokół rozprawy z dnia 4 marca 2014 roku nagranie od minuty 13.00 do minuty 19.02, zeznania świadka H. S. protokół rozprawy z dnia 14 stycznia 2014 roku nagranie od minuty 2.50 do minuty 17.59, częściowo zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 22 stycznia 2015 roku nagranie od minuty 4.45 do minuty 40.00).

W trakcie zatrudnienia wnioskodawca na wszystkich stanowiskach, jakie sprawował w wykonywał następujące rodzaje prac:

-kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny nad montażem, konserwacją i remontami linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, poszczególnych grup pracowniczych na terenie wykonywanych przez nie prac;

-montaż, konserwacja i remonty linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych- wykonywanie pracy fizycznie (co spowodowane było brakami kadrowymi, niestale i nie w pełnym wymiarze czasu pracy, przewidzianym na tym stanowisku);

-prace administracyjno- biurowe na miejscu wykonywania robót telekomunikacyjnych, polegające na zapoznaniu się z dokumentacją techniczną i wykonaniu dokumentacji personalnej i technicznej (np. poodbiorowej, ale również wewnątrz komunikowanych obiektów budowlanych);

-prace administracyjno- biurowe w biurze centrali firmy, poza miejscem wykonywania prac przez grupy pracownicze, polegające na zapoznaniu się z dokumentacją techniczną i wykonaniu dokumentacji personalnej, sprawozdawczej i technicznej;

-prace kierowcy związane z przemieszczaniem się samochodem służbowym pomiędzy poszczególnymi miejscami wykonywania prac przez grupy pracownicze oraz centralą firmy.

Praca wykonywana przez ubezpieczonego w okresie **od dnia 28.10.1969r. do 02.03.1991r. w (...) Poczcie (...)** w P. T. nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W okresie powyższym, wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, fizycznie, prac związanych z montażem, konserwacją i remontami linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, na stanowiskach monterskich (dowód: opinia biegłego bhp W. K. k. 65-79, opinia ustana uzupełniająca zoczona na rozprawie w dniu 17 października 2014 roku nagranie od minuty 24.50 do minuty 32.15).

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013, poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2). Od 1 stycznia 2013 roku dla przyznania emerytury nie jest już konieczne uprzednie rozwiązanie stosunku pracy.

Żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w **Wykazie A**, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia wynoszący 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej **15 lat** pracy w szczególnych warunkach.

W świetle wskazanych regulacji prawnych, aby uzyskać prawo do emerytury wnioskodawca powinien legitymować się 25-letnim okresem zatrudnienia oraz odpowiednim stażem pracy w szczególnych warunkach, który w przypadku wykonywania prac wymienionych w wykazie A wynosi 15 lat.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony **spełnia przesłankę wymaganego okresu 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz czy ma wymagany 15 –letni staż pracy w warunkach szczególnych**. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek oraz nie jest też członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również następujące okresy, traktując je, z zastrzeżeniem art. 56, jak okresy składkowe przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczonemu A. S. brakuje do 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych 1 rok 6 miesięcy i 10 dni i co do zasady o taki okres może być uzupełniony okres ubezpieczenia o okres pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia a przed 1 stycznia 1983 r. Zgodnie z wytycznymi doktryny i orzecznictwa, aby można było zaliczyć okres pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, traktując je jako okresy składkowe, ubezpieczony musi wykazać, iż pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze, co najmniej 4 godziny dziennie. W niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy nie mógł okresów od 1 września 1967 roku do 30 czerwca 1968 roku i od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1969 roku zaliczyć wnioskodawcy do ogólnego stażu pracy, jako okresów uzupełniających z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców.

Wskazać należy, iż zasada kontradyktoryjności postępowania cywilnego, polegająca na przerwaniu na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu, znajdująca swoje źródło w treści art. 3 i 232 k.p.c. oznacza, iż dostarczanie materiału procesowego spoczywa na stronach postępowania. To strony mają dążyć do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, nie mogą być bierne, a w razie nieuzasadnionej bierności narażają się na sankcję w postaci przegrania przez nią procesu. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Powyższe ogólne reguły prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego obowiązują także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Skoro w niniejszej sprawie sporne było m.in., czy wnioskodawca w okresie pobierania nauki w Państwowej Szkole (...) w Ł. pracował w gospodarstwie rolnym rodziców w wymiarze, co najmniej 4 godzin dziennie, to na wnioskodawcy ciążył obowiązek wykazania tej okoliczności. Tymczasem, ani wnioskodawca, ani jego zawodowy pełnomocnik, poza wnioskiem o przesłuchanie stron z ograniczeniem do przesłuchania wnioskodawcy, nie zgłosili żadnych wniosków

dowodowych na okoliczność pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym rodziców w okresie od 1 września 1967 roku do 30 czerwca 1968 roku i od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1969 roku.

W tym miejscu wskazać również należy, iż dowód tylko z zeznań wnioskodawcy, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter prawa do emerytury w obniżonym wieku, nie może przesądzać o wykonywaniu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców przez co najmniej 4 godziny dziennie, zwłaszcza gdy organ rentowy zakwestionował taką możliwość, z uwagi na pobieranie nauki w szkole znacznie oddalonej od miejsca położonego. W ocenie Sądu, zeznania strony w sprawie o takim charakterze jak niniejsza, nie spełniają wymogu dowodów pewnych, jednoznacznych i precyzyjnych. Dlatego też, nie można wyłącznie na takim dowodzie oprzeć orzeczenia pozytywnego dla wnioskodawcy i bezspornie, praktycznie bez przeprowadzenia żadnego postępowania dowodowego w tym zakresie ustalić, że wnioskodawca w zakwestionowanych okresach pracował w gospodarstwie rolnym rodziców przez co najmniej 4 godziny dziennie.

A skoro wnioskodawca w toku niniejszego postępowania nie udowodnił, że ma wymagany 25 – letni okres składkowy i nieskładkowy, jego odwołanie od decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury nie mogło zostać uwzględnione.

Na marginesie wskazać również należy, iż niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, odwołanie wnioskodawcy nie mogło być uwzględnione jeszcze z jednego powodu, tj. z braku 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy zakwestionował, aby wnioskodawca w spornym okresie **28.10.1969r. do 02.03.1991r. w (...) Poczcie (...)** w P. T. pracował w szczególnych warunkach, bowiem nie dysponował świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Wprawdzie stosownie do § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, iż wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał w pracę w warunkach szczególnych.

Odnosząc się do będącej przedmiotem sporu okoliczności wskazać należy, że warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale wykonuje prace, o jakich mowa w rozporządzeniu (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w spornym okresie od **28 października 1969 roku do 02 marca 1991r. w (...) Poczcie (...)** w P. T. Sąd oparł się na zeznaniach świadków H. S., T. Ś. i P. P. oraz częściowo zeznaniach samego wnioskodawcy, a **także na opinii biegłego bhp W. K. (2)**. Z zeznań wskazanych świadków wynika, że A. S. nie tylko sprawował bezpośredni nadzór nad

pracownikami wykonującymi prace tj: montaż, konserwacja i remont linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, a także bezpośrednio brał udział w wykonywaniu takich prac, ale wykonywał również szereg prac biurowych, organizacyjnych związanych z zajmowanym stanowiskiem tj. przede wszystkim stanowiskiem kierownika oddziału. Wówczas to musiał rozdzielić prace pomiędzy poszczególne grupy i kolumny, jechać na miejsce naprawy, czy montażu z każdą kolejną grupą i wreszcie od każdej grupy odebrać wykonane czynności. Następnie z wykonanej pracy sporządzał odpowiednią dokumentację.

Konkludując, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie sposób zatem przyjąć, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace warunkach szczególnych,

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należało, iż w toku procesu wnioskodawca nie wykazał, by spełnił przesłankę wykonywania pracy w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat, a przede wszystkim **nie wykazał, by spełnił przesłankę posiadania 25 letniego stażu pracy**. Fakt ten skutkował koniecznością przyjęcia, że nie spełnia on wymaganych prawem warunków do uzyskania prawa do emerytury zgodnie z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.